

så har nidkære, lokale skatteembedsmænd rejst sager, og det er de sager, der har givet nok så meget offentlig omtale.

Vi er derfor tilfredse med, at der er kommet en ny momsvejledning, og at den er gjort i et mere letforståeligt sprog. Vi er nemlig ikke særlig begejstret for, at det skal være sådan, at når man på en generalforsamling i et skyttelav skal vælge en kasserer, er man nødt til at stille som betingelse, at vedkommende er mindst cand. merc. Det må være sådan, at man tager hensyn til, at det er frivilligt, ulønnet arbejde, der udføres i idrætsforeningerne, at alle skal kunne være med, og at man ikke bliver indrulleret i meget vidtgående skatte- og afgiftsregler, således at hvis man kommer til at begå en fejl, er foreningen hjemfalden til straf, som vi jo ofte ser det på skatteområdet.

I det hele taget er der nok en forskel på den velvilje og den åbenhed, ministeren er eksponent for i dag, og den virkelighed, mange idrætsledere oplever, når de lokale told- og skattemyndigheder føler et nidkært kald til at skrabe flest mulige penge i statskassen. Vi har igennem årene set eksempler på, at man har strammet skattereglerne gang på gang over for dommere inden for børne- og ungdomsidrætten, dommere i håndbold, fodbold osv., unge mennesker, som velvilligt weekend efter weekend stiller deres arbejdskraft til rådighed, for at der kan afvikles forskellige former for sportsarrangementer, og som en påskønnelse af indsatsen har fået meget få håndører uden skattebetaling.

Særlig det forhold, at mange idrætsledere udfører et kæmpestort stykke arbejde, der koster dem masser af timer, burde påskønnes ved, at man lader være med at drive så nidkær en skatteklapjagt på de pågældende mennesker.

Man er nødt til at erkende, også selv om man er skatteminister og skatteembedsmand, at hvis det arbejde, som foregår i idrætsforeningen, i stedet skulle overflyttes til de sociale myndigheder, taler vi altså om ansættelse af titusinder og atter titusinder af ekstra sociale arbejdere rundt omkring i kommunerne. Der gøres med andre ord et stykke arbejde, som er nok så samfundsgavnligt, og de unge mennesker, som én gang er blevet bidt af idrætsarbejde, er ofte dem, der efterfølgende trives og har det bedst og lettest på livets vej. Det er ikke de mennesker, der efterfølgende er sagsbehandlernumre, går fra den ene offentlige institution til den anden og koster samfundet enorme ressourcer. Det bør

man tænke på. Jeg ved godt, at skatteministeren ikke også er socialminister, men man må jo have et samlet overblik over disse ting og tage et samlet hensyn, og vi synes ikke, at de frivillige idrætsledere i en tilstrækkelig grad bliver påskønnet for det arbejde, de gør.

Når man rundt omkring i foreningerne skal køre små og store børn og unge til forskellige idrætsarrangementer, er det klart, at med de afgifter, der i øvrigt er, bliver det en kæmpeudgift weekend efter weekend at stille privatbilen til rådighed. Er der så tale om refusion af disse udgifter, bør man også skattemæssigt betragte det som værende under en bagatelgrænse.

Ser vi på de mange penge, der som nævnt bliver tildelt sports- og idrætsområdet, har vi ingen grund til at rynke på næsen over, at der går så mange tips- og lottomidler. Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at man faktisk burde gøre det sådan, at hele idrætsområdet udelukkende eller primært var finansieret af tips- og lottomidler. Vi er mere bekymret for, at alverdens andre mere eller mindre lødige arrangementer bliver tildelt tips- og lottomidler. Vi synes, at sammenhængen mellem tips og lotto og finansiering af dansk idrætsliv er så logisk og indlysende, at det burde være hovedindtægtskilden, og vi har derfor ikke noget at indvende mod, at flere tips- og lottomidler går til idrætsområdet. Men det skal selvfølgelig også have den konsekvens, at idrætten ikke længere i så høj grad optræder på de kommunale budgetter, medmindre det drejer sig om egentlige anlæg af forskellige idrætsanlæg, som den enkelte idrætsforening ofte har svært ved selv at kunne klare.

Vi mener altså med andre ord, at sporten og idrætten bør have fuld opbakning af Folketinget. Det bør være sådan, at når disse sager forelægges skatte- og toldmyndighederne, vender de ikke det blinde øje til, men anvender en meget fleksibel bagatelgrænse og lader være med at være så nidkære, så længe den ikke overskrides.

Så er der diskussionen om de store kommercielle idrætsforeninger, hvad enten det så er på fodbold- eller på andre områder, hvor millionerne ruller, og hvor folk er professionelt ansat. Det er klart, at de har truffet et valg, og når man træffer det valg, følger der en forpligtelse med til også at lade sig momsregistrere og være omfattet af de almindelige moms-, told- og skatteregler, der i øvrigt gælder. Det, der måske er det største problem i denne debat, er, at når vi